

Efeze 4:7-13

A totdat (vs 13 begin)

B vs 7-12

C vers 13 slot.

Gemeente,

Hoofdstuk 1-3 van de Efezebrief gingen over het geloof van de gemeente. Hoofdstuk 4 gaat over het leven van de gemeente. En dat begon vorige keer met de innerlijke gezindheid. Van ootmoedigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid. Over dat leven van de gemeente gaat het in ons gedeelte verder. En dat loopt uit op vers 13.

A:

En dat begint met het woordje 'totdat'. En dat is een veelzeggend woordje. Totdat. Even wat gewone voorbeelden:

Moeder zegt tegen haar zieke dochttertje: je zult binnen moeten blijven totdat je weer beter bent.

De arts zegt tegen iemand in het ziekenhuis: u zult hier moeten blijven totdat u koortsvrij bent.

Je zult het met je brommer of scooter moeten doen totdat je je rijbewijs hebt gehaald.

Je zult het zonder mobiel moeten doen totdat je er één krijgt voor je verjaardag.

Totdat: dat woordje drukt aan de ene kant een zekerheid uit. Voorzover mensen zekerheid kunnen geven, bij leven en welzijn dus, maar dan toch: het zal echt zover komen. Het is alleen een kwestie van tijd. En daar zit dan ook iets anders in: verwachten: wachten en verlangen, uitzien.

Zo heeft een christen zijn taak en strijd op aarde totdat de Heere je opneemt om voor eeuwig met Hem te zijn. Totdat. Dus een waar christen hoeft niet te leven op aarde in de onzekerheid óf dat hij eens de volkomenheid beerven zal. Maar in de verwachting totdat hij die beerven zal. Dat is het christenleven. En dat mag en wil dan ook dat andere geven: dat verwachten, het wachten en verlangen, het uitzien naar die volkomenheid. Uitzien naar de volkomenheid van de liefde, van het inzicht en van de heiligheid om vers 13 al even kort samen te vatten. Dat wil het christenleven het karakter geven van Filippenzen 3: "ik acht niet dat ik het zelf al gegrepen heb of al volmaakt en, maar ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht, vergetende hetgeen achter mij ligt en mij strekkende, uitstreckende tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit van de prijs der roeping Gods. Met grote letters staat eigenlijk boven Paulus' leven geschreven: 'totdat'.

En dat is toch een kenmerk van het ware. Waar Christus leven

geeft, en het even Christus is geworden, daar is en komt dat besef, de pijn: Het is nog niet wat het wezen moet en kan. Ik ben nog lang niet zo vol liefde, inzicht en heiligheid als bedoeld is. En daar komt tegelijk het besef, de hoop: eens zal het wel zo zijn. Want Christus doet een volkomen werk. Hij vergeeft volkomen. En Hij vernieuwt volkomen. Hij doet Zijn werk volmaakt. Het klein beginsel is een knop die open wil bloeien.

Staat er 'totdat' boven ons leven geschreven? Verwachtend, uitziend en verlangend? Maar: daar kan zo de klad in komen. Dat dat jagen, dat verlangen tot stilstand komt. Dat er zelfgenoegzaamheid is, dat er lauwheid is, dat aardse zaken als een blok aan het been fungeren, dat de vaart van verwachten en verlangen eruit gaat. En dat is één van de redenen waarom de Heere Zijn gelovigen niet allemaal apart laat verder trekken, maar in het verband van een gemeente. Als een trektocht in de bergen. Die maak je niet alleen, maar als groep. Als iemand moedeloos is en gaat zitten en zegt: ik blijf hier, dan praten ze op hem in dat dat dwaas is en de ondergang betekent. En als er dan iemand niet meer verder kan, dan wacht de rest en montert hem op, als er iemand een been breekt, dan helpen de anderen hem verder, als iemand de route kwijtraakt, zoeken de anderen hem op en halen hem weer terug. Als iemand teveel bagage heeft en niet meer verder kan, nemen anderen wat over. Zo is het ook onderweg als gemeente. Aan elkaar gegeven om elkaar mee te nemen op weg naar de volmaaktheid. Niemand achter te laten.

B

In dat kader staat ons gedeelte vanaf vers 7. Want met het oog daarop heeft de Heere, zegt vers 7, aan ieder in de gemeente gaven gegeven. Er staat niet bij welke gaven, dus daar wordt alles mee bedoelt. Waar iemand maar goed in is. In beleid maken, of in werk met zijn handen aan tuin of gebouwen, in luisteren en invoelen, of in lezen en beoordelen, in praten en advies geven of in leiding geven. Welke gave je ook maar hebt. Wat zeker is: iedereen heeft gaven. Niemand wordt overgeslagen door de Heere. Wat heeft iemand die verstandelijk gehandicapt is soms een sterk gevoelsleven om maar iets te noemen. En aan de andere kant: niemand heeft alle gaven, is overal goed in. Niemand heeft alles zodat hij niemand nodig zou hebben. En nu zegt vers 7 ev.: al die gaven zijn geschenken van de Heere Jezus. Je zou kunnen denken: dat is toch juist gave van God de Vader: want toen Hij je formeerde in de moederschoot heeft Hij bepaalde gaven en talenten gegeven die je van jongs af aan hebt. Toch ziet Efeze 4 dit blijkbaar anders. Namelijk zo: Psalm 68 word

aangehaald. Dat is een Psalm na de oorlog. David heeft strijd gevoerd tegen één van zijn vijanden. Hij is afgedaald vanuit het hooggelegen Jeruzalem naar het slagveld. Daar heeft hij gestreden en overwonnen. Hij heeft allerlei kostbaarheden buitgemaakt en in handen gekregen. En nu keert hij terug. Hij stijgt weer op naar Jeruzalem. Met de buit. En in Jeruzalem gekomen deelt hij de buit uit aan het volk. De één krijgt dit, de ander dat. Kijk, zo is dat bij de Zoon van David ook. Die is ook neergedaald, naar de aarde. Naar het slagveld met de duivel. En Hij heeft overwonnen. Aan het kruis de satan verslagen. En daarna is Hij weer opgevaren naar het hemels Jeruzalem. En als verhoogde Koning deelt Hij gaven uit. Gaven die in dienst gekomen waren van de duivel. We hebben ons immers met huid en haar aan satan overgeleverd. Om al onze gaven in zijn dienst stellen. Ons denken en doen, al onze vermogens. Maar Christus heeft ze terugveroverd. Herwonnen. En geeft ze ahw opnieuw aan de Zijnen. En hoe? Hij geeft ze met Zijn doorboorde handen. Uit Zijn handen ontvang ik opnieuw mijn gaven en talenten om ze nu voor Hem te besteden. Uit Zijn doorboorde handen. Zoals dat kind zijn knuffel weer kreeg. Er was brand uitgebroken. En het kind was gered uit huis, maar toen zei het: mijn knuffel, mijn knuffel ligt nog op mijn kamer. En moeder was gegaan. En had uit de in brand staande kamer de knuffel gehaald. Haar handen waren verbrand toen ze die knuffel pakte. Zwartgeblakerd, vellen eraan. Toen ze zei: alsjeblieft, hier is je knuffel weer. Zo geeft Christus ons gaven. Uit Zijn doorboorde handen: hier heb je ze weer.

Zo hergeeft Christus alle gaven aan de Zijnen. Uit Zijn doorboorde handen. Zou je ze dan gebruiken om zelf beroemd mee te worden? Om zelf gezien door te worden? Op het sportveld of op school. In de maatschappij of in de gemeente. Ermee op te vallen en bewondering mee te oogsten? Heeft Hij ze daarvoor gegeven? Heeft Hij daarvoor Zijn handen laten doorboren? Opdat ik er mee gevierd zou worden?

Zou je ze dan gebruiken met het doel: Hoe kom ik er zo ver mogelijk mee? Hoe verdien ik er zoveel mogelijk mee? Heeft Hij ze daarvoor gegeven? Heeft Hij daarvoor Zijn handen laten doorboren?

Nee zeker niet. Maar zegt vers 12: tot het werk der bediening en tot opbouw van het lichaam van Christus. Daarvoor heeft Christus ons gaven gegeven Om te bedienen, te dienen. Daar staat diaconie in het Grieks. Om te hulp te komen daar waar nood is. Zoals de Heere Jezus zei: Ik ben het midden van u als Eén Die dient. Zoals van de Heere Jezus staat dat Hij innerlijk met ontferming bewogen was over de schare. En hen te hulp

kwam en onderwees. Daarvoor gaf Christus ons gaven uit Zijn doorboorde handen: om anderen die in nood zijn in ontferming te hulp te komen. als iemand lichamelijk in nood is, te hulp te komen en te helpen. Als iemand psychisch in nood is, te hulp te komen. Als iemand geestelijk in nood is: als er de nood is van strijd; strijd in het geestelijk leven, te hulp komen, luisteren, samen bidden, wijzen op het Woord. Maar ook de nood van mensen die helemaal niet beseffen dat ze in nood zijn: die langzaam afdwalen en minder betrokken raken. Of mensen die geen nood voelen en beseffen en daarom juist in grootste nood zijn. Denk maar aan die trektocht door de bergen. Helpt u wel eens anderen? Dat ze niet achterblijven en nooit de top zullen bereiken? Of lieten we hen gewoon liggen? Lieten we hen maar dwalen, maar zwoegen.....

Wat is het nut van alle gaven die Jezus u gegeven heeft? Dat kan met je beroepskeuze te maken hebben. Met je vrije tijdsindeling. Met je beschikbaarheid in de gemeente.

En tot opbouw van het lichaam van Christus. Dat is de gemeente: lichaam van Christus. Vergeleken met een lichaam. En een lichaam heeft een geraamte: dat is de kennis van de waarheid kun je zeggen. Een lichaam heeft voedsel nodig: het Woord. Een lichaam moet oefening hebben: trouw en ijverig bezig zijn. Een lichaam moet er goed verzorgd uitzien: geheiligd leven. En vooral: een lichaam zit vast aan het hoofd: heeft verbinding met Christus het Hoofd. Gebruik je gaven om de Gemeente zo op te bouwen. Wat doet u, doe jij daar eigenlijk voor? Hoe besteden we de gave van onze tijd? Om de gemeente op te bouwen met kennis, ijver, heilig leven. Om anderen dat aan te reiken. Om voor anderen te bidden? Zodat de gemeente de trektocht door de bergen naar de top vol mag houden.

Dat dienen en opbouwen mag plaatsvinden in de kleinste kringen: huwelijk, man en vrouw. Elkaar dienen tot en opbouwen in het allerheiligst geloofs. In het gezin: ouders kinderen en kinderen ouders. Op een kring in de gemeente, in vriendschappen.

Maar: gebeurt dat altijd? Of zijn er zo makkelijk factoren die het belemmeren en verhinderen? Te druk, geen tijd, te gemakzuchtig. Andere dingen nemen je zo in beslag. Andere taken leveren soms wat geld op. Andere bezigheden zoals voor de tv zitten kosten minder inspanning. Daarom gaf Christus nog iets: vers 11. Hij heeft gegeven apostelen, profeten, evangelisten en ambtsdragers. En die zijn er tot volmaking der heiligen, vers 12a. Dat betekent om de heiligen, gelovigen, daarvoor

gereed te maken, voor dat dienen en opbouwen. Daarvoor in de starthouding te krijgen. Direct bereid om eraan te beginnen. Om elke gelegenheid aan te grijpen. Daar zijn de ambtsdragers voor: om tot dat dienen op te roepen, om tot dat opbouwen aan te sporen. Daar is de prediking voor, het huisbezoek voor. Wat doet u eigenlijk om te dienen en op te bouwen? En als daar niet van komt: hoe komt dat? Is dat gemakzucht, is dat eierzucht, is dat aardsgezindheid? Of is er helemaal geen oog en hart voor de geestelijke dingen? Bent u een dood lid van de gemeente?

C:

En zo zijn ambtsdragers geroepen tot hun taak, zo zijn gemeenteleden geroepen tot dienst en opbouw en dat zal net zolang doorgaan totdat, dan zijn we weer bij vers 13: totdat wij allen zullen komen tot de enigheid van het geloof en de kennis van de Zoon van God, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus. Totdat wij allen zullen komen tot de eenheid van het geloof en kennis van de Zoon van God. Er wacht iets. De eenheid, de volheid van het geloof. En dat is: alles in Christus vinden. Zoals Calvijn dat onnavolgbaar beschrijft: zoekt men zaligheid ze is in Jezus. Zoekt men de Geest, Hij is in de Christus. Zoekt men sterkte zij is in de Heere. Zoekt men reinheid, ze is in Zijn ontvangenis. Zoekt men ontferming ze is in Zijn geboorte en menswording waardoor Hij ons in alles gelijk is geworden. Zoekt men verlossing: in Zijn lijden is die. Zoekt men vrijspraak: in Zijn veroordeling. Zoekt men ontheffing van de vloek: in Zijn kruisdood. Genoegdoening in Zijn offer. Vergeving in Zijn bloed. Gods nabijheid in Zijn Godverlatenheid. Doding van het vlees: in Zijn graf. Nieuwheid van leven: in Zijn opstanding. Het Koninkrijk in zijn hemelvaart. Bescherming en zegeningen: in Zijn zitten aan Gods rechterhand. Alles is in Hem te vinden. De volheid van het geloof. Hoe voller het geloof van Hem hoe meer het ook één is met allen die het in Hem zoeken. En de kennis. Kennen is liefhebben. Liefhebben zoals Hij ons eerst heeft liefgehad. Met een onuitsprekelijke liefde: zo diep, zo lang zo breed, zo hoog. Liefhebben zoals Hij mij heeft liefgehad. Totdat.... Het zal zover komen. Eens. Om naar uit te zien.

En totdat wij allen zullen komen tot een volkomen man. Dat staat tegenover 'kind'. Een kind, klein kind, kan zich vreselijk verkijken. Een blinkend papiertje van niks veel mooier vinden dan een briefje van € 100,-. Afgaan op de glans. Een man niet. Die doorziet dat, maakt onderscheid. Een man: alles doorzien wat er mooi uitziet maar het niet is. Niet door

schijn laten bedriegen. En een kind kan ergens mee bezig zijn en drie minuten later ermee stoppen. Een man worden: standvastig, niet van het volgen van de Heere af te brengen. Door niets. Door geen aardse bezigheden, door geen zorgvuldigheden van dit leven, door geen bedreiging, geen dreiging van gevangenstraf of marteling of dood. Een volkomen man. Niet te verleiden, niet vanaf te brengen. Totdat.... Zo ver zal het komen, eens, om naar uit te zien.

Tot de mate van de grootte der volheid van Christus. De volheid van Christus. Christus is vol van rijkdom. Hemelse, goddelijke rijkdom. Vol van vreugde, hemelse vreugde. Vol van kracht, onoverwinnelijke kracht. Vol van heiligheid helemaal, puur, zuiver, volmaakt. De grootte van de volheid van Christus. Is als een oceaan. Zo groot, die kan alle bekertjes op aarde volmaken. Zo kan Christus alle mensenlevens volmaken. Zo groot is Zijn volheid. Totdat.... Zo ver zal het eens komen, eens, om naar uit te zien.

Wie er een beginsel van hebben mag, die zal zoveel meer ontvangen. Een beginsel: alles zoeken in Christus en Hem liefhebben, onderscheidingsvermogen en standvastigheid, Christus gelijkvormigheid. Dat beginsel van het leven. Zonder beginsel is er geen verwachting. Geen hoop op meer, op volkomenheid, op zaligheid. Dan is alle hoop ijdele hoop, alle verwachting valse verwachting. Dan gaat wat we hebben ook nog een keer weg. Hoe veel het ook is of lijkt. De dood stroopt ons helemaal af en er blijft niets aan ons wat meekan de eeuwigheid in. Dit beginsel van leven. Dat geeft verwachting. Dat belooft veel, alles. Rijk in Christus en Hem volkomen liefhebben, nooit meer misleid worden nooit meer vallen, en vol zoals Christus vol is. Totdat: dat is zeker. En dat doet verwachten en uitzien. Jagen of ik het ook grijpen mocht. Gediend door anderen, aangespoord door ambtsdragers. En weet u, dan merk je hoe langer hoe meer, dat ligt altijd nog weer voor me. Dat raak ik nooit helemaal aan in dit leven. Dat ligt achter een horizon waar ik nooit kom in dit leven. Die altijd weer opschuift en voor me uit ligt. Die vervulling daarvan ligt achter de horizon van het sterven. Er is in dit leven zoveel innerlijk bederf wat het verhindert, zoveel gebrek aan liefde, zoveel doodsheid, zo veel zoeken waar het niet is, zoveel zelfgenoegzaamheid. Zoveel dwaasheid en vallen, zoveel misleid worden en opgeven. Zoveel gebrek aan vreugde, rijkdom, heiligheid. Zo leeg, zo arm, zo schraal. O, was ik maar verder. Lijd u daar ook wel eens onder? Aan dat innerlijk bederf, aan die geestelijke doodsheid en leegheid? Geeft dat geen

verlangen, uitzien? Naar achter de horizon. Nooit heimwee naar het volle en volmaakte? Calvin heeft er hele indringende uitspraken over: Hierop moeten dus de gelovigen het oog gevestigd houden dat zij zich des te vuriger en gereeder wijden aan de overdenking van het toekomende leven. Zodat wij branden van ijver naar de dood en dit leven wegens de dienstbaarheid der zonde verlangen vaarwel te zeggen. Niemand heeft goede vordering gemaakt dan hij die de dag van zijn dood en wederopstanding met vreugde verwacht. Laat niet aarzelen de komst van onze Heere niet alleen met wensen, maar ook met hijgen en zuchten te verlangen als de allergelukkigste zaak. Want Hij zal komen als onze Verlosser om ons uit deze onmetelijke poel van zonden en ellende uit te trekken en ons te voeren naar dat gelukzalige leven en de erfenis Zijner heerlijkheid.

Mag er iets van zijn, gemeente? De aantrekkingskracht van het 'totdat'? Van die zekerheid. Van die volheid. Van die rijkdom. Dat was zo sterk dat Calvin zijn gebeden vaak afsloot met de woorden: totdat wij eindelijk. Eindelijk: je hoort er het wachten en hunkeren in. Totdat wij eindelijk, aan alle gevaren ontkomen, in de zalige rust opgenomen mogen worden, ons verworven door het bloed van Uw enige Zoon. Totdat wij eindelijk vervuld zullen zijn met de volheid van al de goederen die ons toegekend zijn in de hemel door Jezus Christus onze Heere. Totdat wij eindelijk. De lijfspreuk van Gods pelgrims.

Amen